

U 1979/2006-9

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije v Ljubljani je v senatu pod predsedstvom višje sodnice-svétnice Zdenke Štucin, ob sodelovanju višjih sodnic Jonike Marflak in Marjance Faganel kot članic senata ter višje pravosodne svetovalke Valentine Rustja kot zapisnikarice, v upravnem sporu, ki ga je sprožila tožeča stranka Društvo informacijski center LEGEBITRA, Trubarjeva 76a, Ljubljana, ki ga zastopa Blaž Žibret, odvetnik v Ljubljani, proti toženi stranki Ministrstvu za delo, družino in socialne zadeve Republike Slovenije, Kotnikova 5, Ljubljana, zaradi sofinanciranja programov v podporo družini v letu 2006, o tožbi tožeče stranke proti sklepu tožene stranke št. 66307-232/2006/3 z dne 7. 7. 2006, na nejavni seji 6. 2. 2007

o d l o č i l o :

1. Tožbi se ugodi tako, da se sklep Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve Republike Slovenije št. 66307-232/2006/3 z dne 7. 7. 2006 odpravi in zadeva vrne toženi stranki v ponovni postopek.
2. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti stroške upravnega spora v znesku 355,57 EUR, v roku 15 dni, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od prvega dne po poteku paricijskega roka dalje.

O b r a z l o ž i t e v

Tožena stranka je z izpodbijanim sklepom zavrnila pritožbo tožeče stranke zoper sklep Direktorata za družino pri Ministrstvu za delo, družino in socialne zadeve RS št. 66307-1/2006-6 z dne 9. 6. 2006, po katerem se program tožeče stranke, prijavljen na Javni razpis za sofinanciranje programov v podporo družini v letu 2006 (v nadaljevanju: Javni razpis, Uradni list RS, št. 28/06), zavrne. V obrazložitvi izpodbijane odločbe tožena stranka ugotavlja, da so neutemeljene pritožbene navedbe, da v primeru dodeljenih sredstev iz programa EQUAL ne gre za sredstva ministrstva, temveč za tuja sredstva in pojasnjuje, da ta sredstva niso izključno iz evropskega socialnega sklada, ampak se 25 % teh sredstev financira iz proračuna Republike Slovenije, o dodelitvi teh sredstev pa samostojno odloča Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve (tožena stranka). Ob tem tožena stranka tudi ugotavlja, da bi ta sredstva (63 milijonov tolarjev) lahko zadoščala za financiranje celotne dejavnosti za istospolno usmerjene. Poudarja še, da nobeden od prijaviteljev, ki je prejel sredstva tožene stranke iz katerekoli od proračunskih postavk, ni mogel prejeti tudi sredstev iz predmetnega

Javnega razpisa. Po mnenju tožene stranke pa je nerelevantna tudi pritožbena navedba, da je na identičnem razpisu za leto 2004 tožeča stranka s podobnim, v dveh letih kvalitetno nadgrajenim in izboljšanim programom, pridobila relativno visoko oceno o izpolnjevanju istih kriterijev, ki veljajo tudi v letu 2006 in je torej posledično upravičena do razpisnih sredstev. V zvezi s tem pojasnjuje, da se vsak posamezen program ocenjuje v skladu s prijavo, ki pa ni in ne more biti vedno identična. Poudarja tudi, da komisija formalni popolnosti prijave tožeče stranke ni ugovarjala. Tožeča stranka vloga tožbo, ker meni, da je izpodbijani akt nezakonit. V tožbi navaja, da sta tako prvostopni sklep kot izpodbijani sklep nezadostno in nepravilno obrazložena. Prav tako je nezadosten pravni pouk v izpodbijanem sklepu, saj tožeča stranka ni bila poučena, da lahko sproži upravni spor. Poudarja, da odločitev organov obeh stopenj kaže na diskriminacijo, ki je posledica drugačne spolne usmerjenosti. Izpostavlja tudi, da je samostojna pravna oseba zasebnega prava s svojim programom, ki s Škucem nima nikakršne pravno poslovne veze, zato je odločitev tožene stranke v celoti neutemeljena. Tožena stranka je v izpodbijanem sklepu sama ugotovila, da je bila njena vloga formalno popolna, kar po mnenju tožeče stranke pomeni, da tožena stranka ni imela nikakršnih zakonitih razlogov za zavrnitev njenega programa. Oba sklepa se tudi ne da preizkusiti, saj niso podani razlogi o odločilnih dejstvih, ampak so podani razlogi, ki niso utemeljeni, to je, da je druga pravna oseba (Škuc) v okviru drugega programa (javnega razpisa EQUAL) prejela sredstva za programe istospolnih oseb. Meni, da je, ker je podala pravilen in formalno popoln program, prijava pa je bila vložena pravočasno, v predpisani obliki in pravilno izpolnjena, upravičena do sredstev iz predmetnega Javnega razpisa. Razlogi, ki jih za svojo odločitev v izpodbijanem sklepu navaja tožena stranka, pa nimajo opore v razpisnih pogojih. Poudarja tudi, da se je že prijavila na enak razpis tožene stranke leta 2004 in je bila njena vloga rešena ugodno, zato ji ni jasno, zakaj je odločitev leta 2006 drugačna. Edini razlog vidi v tem, da gre za društvo, ki zastopa istospolno usmerjene mlade, česar pa tožena stranka očitno ne podpira, čeprav za to nima nobene podlage. Navedeno pa kaže na neenako obravnavanje tožeče stranke zaradi spolne usmerjenosti, kar je ne samo protizakonito, ampak je tudi v nasprotju z določbami 14. in 22. člena Ustave RS. Tožena stranka je namreč odločala mimo razpisnih pogojev. Dodaja še, da je dodatni dokaz k navedbam, da je tožena stranka njeno vlogo na razpisu in pritožbo napram ostalim sodelujočim na tem Javnem razpisu obravnavala z drugimi kriteriji, vsebina pravnega pouka sklepa z dne 18. 8. 2006, ki se nanaša na Klub študentskih družin, Ljubljana, v katerem je pravni pouk podan v celoti pravilno, in sicer da je zoper sklep druge stopnje dopustno vložiti upravni spor. Medtem ko je pravni pouk izpodbijanega sklepa pomanjkljiv in zavajajoč, saj ne vsebuje navedbe o dopustnosti vložitve upravnega spora. Sodišču predlaga, da po opravljeni glavni obravnavi tako prvostopni sklep kot izpodbijani sklep odpravi in vlogi tožeče stranke z dne 18. 4. 2006, podani na Javni razpis, objavljen v Uradnem listu RS, št. 28/06, ugotovi, podrejeno pa, da prvostopni sklep in izpodbijani sklep odpravi in zadevo vrne v ponovno odločanje, toženi stranki pa naloži plačilo stroškov postopka z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

Tožena stranka v odgovoru na tožbo vztraja pri izpodbijani odločitvi in pri razlogih zanje. Sodišču predlaga, da tožbo kot neutemeljeno zavrne.

Državno pravobranilstvo RS, kot zastopnik javnega interesa, svoje udeležbe v postopku ni priglasilo.

Tožba je utemeljena.

V obravnavani zadevi je sporno sofinanciranje programa tožeče stranke v podporo družini v letu 2006 po Javnem razpisu, ki ga je objavilo Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve (tožena stranka) v Uradnem listu RS št. 28/2006. Ni pa spora o tem, da je prijava tožeče stranke na ta Javni razpis formalno popolna, kar tožena stranka izrecno poudarja v obrazložitvi izpodbijanega sklepa.

V I. točki Javnega razpisa je določeno, da bo tožena stranka programe prijaviteljev, ki bodo izpolnjevali razpisne pogoje, ocenila glede na postavljena merila in glede na razpoložljiva sredstva odločila o višini sredstev, s katerimi bo izbrane programe sofinancirala. Pogoji, ki jih morajo izpolnjevati prijavitelji, so določeni v V. točki, merila za izbor pa v VI. točki Javnega razpisa. Po določbi 223. člena Pravilnika o postopkih za izvrševanje proračuna Republike Slovenije (Pravilnik, Uradni list RS, št. 13/06) komisija, ki vodi postopek javnega razpisa za dodelitev sredstev, opravi strokovni pregled popolnih vlog ter jih oceni na podlagi pogojev in meril, ki so bila navedena v javnem razpisu oziroma razpisni dokumentaciji. Na podlagi ocene vlog komisija pripravi predlog prejemnikov sredstev in ga predloži predstojniku neposrednega uporabnika ali osebi, ki je od njega pooblaščen za sprejetje odločitve o dodelitvi sredstev, ta pa, glede na določbo prvega odstavka 224. člena Pravilnika, nato na podlagi predloga komisije izda sklepe o izboru prejemnikov sredstev. V obrazložitvi sklepa mora svojo odločitev utemeljiti. Prvostopni organ je bil torej pri odločanju o tem, katere prijavljene programe bo sofinanciral, dolžan upoštevati pogoje in merila, določena v Javnem razpisu. V skladu z določbo drugega odstavka 7. točke pogojev, ki jih morajo izpolnjevati prijavitelji (V. točka Javnega razpisa) prijavitelji na ta razpis ne morejo prijaviti programa, ki je že sprejet v sofinanciranje Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve v letu 2006 v okviru razpisa za sofinanciranje programov socialnega varstva.

V prvostopnem sklepu je obrazloženo, da se program tožeče stranke zavrne, ker je Škuc iz programa EQUAL prejel znatna sredstva za program preprečevanja diskriminacije isto spolno usmerjenih. V zvezi s tem je tožeča stranka v pritožbi izrecno poudarila, da je samostojna pravna oseba zasebnega prava, ki ni in ni bila s Škucem nikoli pravno formalno povezana. Tožena stranka pa na takšno trditev tožeče stranke ni odgovorila. V obrazložitvi izpodbijanega sklepa je zgolj pojasnila, da nihče od prijaviteljev, ki je prejel njena sredstva iz katerekoli od proračunskih postavk, ni mogel prejeti tudi sredstev iz predmetnega Javnega razpisa. Po presoji sodišča torej v obrazložitvi manjka del, v katerem tožena stranka po vsebini utemeljuje svoje ugotovitve glede izpolnjevanja razpisnih pogojev in meril. Ker pa je dodeljevanje sredstev, subvencij in drugih oblik državne pomoči iz proračuna javnopravna stvar, se v teh postopkih, poleg določb Javnega razpisa in Pravilnika, smiselno uporabljajo tudi določbe Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP, Uradni list RS, št. 24/06 – UPB2). Tako mora imeti obrazložitev odločbe vsebino, določeno v prvem odstavku 214. člena ZUP, po kateri mora obrazložitev torej vselej vsebovati dejansko stanje s presojo dokazov, pravne predpise in razloge, ki glede na ugotovljeno dejansko stanje narekujejo odločitev, navedeno v izreku. Ker obrazložitev izpodbijanega sklepa takšne obrazložitve nima, sodišče ne more preizkusiti zakonitosti sklepa.

Po povedanem je sodišče tožbi ugodilo in izpodbijani sklep odpravilo na podlagi 2. in 3. točke prvega odstavka 64. člena Zakona o upravnem sporu (ZUS-1, Uradni list RS, št. 105/06) ter zadevo vrnilo toženi stranki v ponovni postopek (tretji odstavek 64. člena ZUS-1), v katerem bo morala odgovoriti na pritožbene ugovore tožeče stranke, predvsem v delu, ki se na naša na financiranje Škuca oziroma kolikor to ni pomembno, utemeljiti, zakaj to pravno ni relevantno in svojo odločitev utemeljiti glede na razpisne pogoje in merila. Sodišče pa ni sledilo predlogu tožeče stranke za odločanje v sporu polne jurisdikcije, saj za to, glede na vse zgoraj navedeno, ni pogojev po določbi 65. člena ZUS-1. Kljub predlogu tožeče stranke za opravo glavne obravnave, je odločitev sprejelo na nejavni seji. Izpodbijani sklep je bilo namreč treba zaradi bistvenih kršitev določb postopka odpraviti (1. alineja drugega odstavka 59. člena ZUS-1). Določbe ZUS-1 je sodišče uporabilo ob upoštevanju drugega odstavka 105. člena ZUS-1, po katerem se v postopkih, v katerih do uveljavitve tega zakona še ni bilo odločeno, uporabljajo določbe tega zakona, ki se nanašajo na odločanje na glavni obravnavi in seji ter na pooblastila sodišč glede odločanja (51. do 72. člen tega zakona).

Na tem mestu je še dodati, da pouk o pravnem sredstvu v izpodbijanem sklepu ni popoln, kot pravilno opozarja tožeča stranka v tožbi, saj v njem ni navedeno, ali je zoper sklep mogoče začeti upravni spor, pri katerem sodišču stranka lahko vloži tožbo in v katerem roku (prvi in tretji odstavek 215. člena ZUP). Zato je izpodbijani sklep sicer res pomanjkljiv, vendar pa ni do takšne mere nezakonit, da bi ga bilo (samo) zaradi tega treba odpraviti.

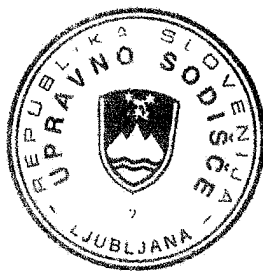
Skladno z določbo 154. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP, Uradni list RS, št. 36/04 – UPB2), ki se v upravnem sporu, po odločbi Ustavnega sodišča RS št. U-I-68/04-14 z dne 6. 4. 2006 (Uradni list RS, št. 45/06), v zvezi s 16. členom Zakona o upravnem sporu (ZUS, Uradni list RS, št. 50/97 in 70/00) in 104. členom ZUS-1 primerno uporablja tudi za odmero stroškov v upravnem sporu, katerega predmet je presoja zakonitosti upravnega akta, je sodišče glede na uspeh v postopku toženi stranki naložilo, da tožeči stranki povrne naslednje stroške: 500 točk za sestavo tožbe, 20 točk za poročilo stranki in 2 % materialnih stroškov, skupaj torej 530,4 točke, kar ob vrednosti odvetniške točke 0,459 EUR znaša 243,45 EUR, z 20 % DDV pa 292,14 EUR. Priznalo pa ji je tudi priglašeni strošek sodne takse za tožbo v znesku 15.200,00 SIT (=63,43 EUR). Skupaj je torej sodišče tožeči stranki priznalo 355,57 EUR za postopek potrebnih stroškov. Rok 15 dni za izpolnitev prične teči od vročitve sodbe dalje, zato lahko zamudne obresti od stroškov postopka začnejo teči šele prvi dan po poteku paricijskega roka.

Pravni pouk temelji na določbi prvega odstavka 73. v zvezi s prvim odstavkom 107. člena ZUS-1.

PRAVNI POUK: Pritožba zoper sodbo ni dovoljena.

V Ljubljani, 6. 2. 2007

**Predsednica senata
Zdenka Štucin, l.r.**

Ta prepis je soukladen s izvirnikom.
Podpis pristojne sodne osebe